

Arrest

nr. 187 281 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 september 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 januari 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2013 werd ingediend en op datum van 27.04.2014 werd geactualiseerd door : [...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001, te verblijven, weliswaar onderbroken.

Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 28.03.2007 gerepatriëerd werd naar Pristina. Sinds zijn terugkeer heeft betrokkene zich bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 06.05.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo, waar hij als Serviër niet welkom zou zijn en waar de situatie van de Servische minderheden bijzonder zou blijven, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene verwijst naar zijn emotionele staat die het hem onmogelijk zou maken om in Kosovo te verblijven. Betrokkene laat echter na dit verder te specificeren en legt geen enkel bewijs voor de deze bewering staft. Het blijft bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij de zorg op zich hebben genomen van zijn zus, mevrouw P.F. (R.R. [...]). Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mevrouw P. mantelzorg zou nodig hebben. Het voorgelegd attest van Dr. L.B. dateert al van 30.10.2009. Indien echter toch zou blijken dat mevrouw P. nog steeds mantelzorg nodig heeft, kan ze een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Gezien zijn gebrek aan financiële middelen staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij aangesloten zou zijn bij een lokale voetbalclub, dat hij de Nederlandse taal zou beheersen, dat hij

daarnaast ook Spaans zou geleerd hebben, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben om zich voor te bereiden op een toetreding tot de Belgische arbeidsmarkt, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt naast attesten van Nederlandse taallessen en opleidingen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. [...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de substantiële vormvereisten en stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding,

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]"

a) Doordat de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening draagt van de persoon die gemachtigd werd tot het nemen van een dergelijke beslissing. De beslissing vermeldt dat zij genomen werd door attaché K.A. , maar draagt geen originele handtekening.

b) Doordat er een beslissing genomen werd in naam van de Minister van Justitie

Verzoeker verklaart zich nader.

a. Nopens de gescande handtekening

Enkel een handtekening die genummeriseerd werd d.m.v. een scanner komt voor op de beslissing.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken door welke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing van de identificatie van zijn auteur.

De handtekening van de auteur als administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat dus om een substantiële vormvereiste.

De scan van de handtekening kan niet beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van artikel 2 van de Wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten.

.

In casu werd de handtekening van attaché A.K. enkel gekopieerd d.m.v. een scanner.

Wie deze in werkelijkheid aanbracht is onduidelijk.

.

Werd de beslissing werkelijk genomen door attaché A.K. ?

De aangebrachte handtekening beantwoordt in elk geval niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening;

Een op deze wijze gescande handtekening kan door eender wie worden geplaatst.

Verzoeker weet niet wie de werkelijke auteur is van de beslissing en kan de hoedanigheid van de persoon helemaal niet nagaan.

Het valt niet uit te sluiten dat de gescande handtekening werd aangebracht door een niet gemachtigd ambtenaar.

Bovendien weet verzoeker niet of mevrouw K.A. zelf wel gemachtigd is om dergelijke beslissingen te nemen.

b. Machtoverschrijding wegens miskennis van de bevoegdheid van de Minister van Justitie

Bovendien werd de beslissing genomen voor de Minister van Justitie, terwijl Asiel en Migratie geenszins tot de bevoegdheden behoren van de minister van Justitie, noch van de staatssecretaris die toegevoegd werd aan de minister van Justitie.

De heer Koen GEENS is thans minister van Justitie, doch de FOD Justitie heeft geen uitstaans met dit dossier.

De heer Theo FRANCKEN is staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging en werd toegevoegd aan de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Het is werkelijk een raadsel waarom thans een Attaché, als het al een attaché mocht zij die de beslissing genomen heeft, overgegaan is tot het nemen van beslissingen namens de Minister van Justitie.

Zelfs als derhalve aangenomen zou worden dat de bestreden beslissing getekend mocht worden met een gescande handtekening, quod certe non, dan nog dient vastgesteld te worden dat zij getroffen is door een manifest en grove externe onwettigheid.

Het bestuur, met name het Ministerie van Justitie, heeft immers geen bevoegdheid om beslissingen te nemen omtrent aanvragen tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet en hieromtrent kan ook geen zinnige discussie gevoerd worden.

De administratieve beslissing dd. 25.09.2014 is dus behept met een substantiële nietigheid en is derhalve nietig. (zie in dezelfde zin: Rd v State 8 mei 2009, nr. 193.106).

[...]

2.1.2. Wat vooreerst de bevoegdheid van de steller van de akte betreft, stelt verzoeker dat de beslissing ten onrechte werd getroffen door de gemachtigde van de minister van Justitie, Koen Geens, die geen enkele bevoegdheid heeft aangaande asiel en migratie. Deze kritiek miste evenwel feitelijke grondslag. Zo wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins werd getroffen door de huidige minister van Justitie, doch dat ten tijde van de totstandkoming van de bestreden beslissing, d.i. op 25 september 2014, de bevoegdheid tot het treffen van beslissingen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toebehoorde aan de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Immers werd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 juli 2014 “*Regering. - Ontslag. – Wijziging*”, mevrouw M. De Block benoemd tot minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Waar verzoeker het aldus een raadsel vindt waarom een attaché is overgegaan tot het treffen van een beslissing namens de minister van Justitie, kan dit betoog niet worden weerhouden. In de mate dat verzoeker zich vragen stelt bij de vraag of attaché K.A. in casu kon optreden als gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de thans bestreden beslissing te treffen, wijst de Raad erop dat luidens artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 (hierna: Delegatiebesluit), aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren – wat het geval is voor de steller van de akte, mevrouw K.A. – delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er is derhalve wel degelijk voorzien dat mevrouw K.A., wiens graad van attaché staat vermeld in de bestreden beslissing, de thans bestreden beslissing kan treffen.

2.1.3. Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing is aangetast door een schending van een substantiële vormvereiste, omdat deze geen originele handtekening van de steller van de akte draagt. Hij vraagt zich in deze af in welke mate de bestreden beslissing wel degelijk werd getroffen door de daartoe gemachtigde attaché, mevrouw K.A. De Raad merkt vooreerst op dat het niet ter betwisting staat dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechts-

handeling manueel dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cfr. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

2.1.4. Verder vindt de bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze gescand werd, niet kan worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het enkele feit dat van de beslissing een *“fysieke afdruk”* werd gemaakt – teneinde deze ter kennis te brengen van verzoeker – doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gescande handtekening op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Aldus kan de thans op de bestreden beslissing voorkomende gescande handtekening wel degelijk worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van voormelde wet.

2.1.5. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op is gericht om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. In casu bestaat geen betwisting omtrent de identiteit van de steller van de akte, noch omtrent haar bevoegdheid tot het treffen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat attaché K.A. wel degelijk de steller van de akte betreft, blijkt – naast de vermelding van haar naam en handtekening op de bestreden beslissing – tevens uit een synthesesdocument, opgenomen in het administratief dossier. Uit dit document blijkt dat de *“deeltaak voor de aanvraag: N-2013/10/14 – beslissing 9bis te nemen”*, werd toegekend aan voormelde attaché en tevens op 23 september 2013 om 16.58 uur, door deze attaché werd uitgevoerd. Verzoeker toont met zijn summier kritiek, die grotendeels bestaat uit een vraagstelling aangaande de bevoegdheid van de steller van de akte, niet aan dat attaché K.A. niet de auteur is van de bestreden beslissing. De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat er sprake is van enige schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede en derde middel – die tezamen worden behandeld – een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Artikel 9 bis stelt:

Art. 9bis § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds

aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis Vreemdelingenwet zijn omstandigheden waardoor het "onmogelijk of bijzonder moeilijk" is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor men naar België reist.

De rechtspraak aanvaardt als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielpcedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

Allereerst wenst verzoeker er op te wijzen dat hij reeds 14 jaar (12 jaar op het moment van het indienen van de aanvraag) in België verblijft.

Dit op zich is een uitzonderlijke omstandigheid !

Verzoeker heeft getracht gedurende al die jaren zijn leven op de rails te zetten in België.

De verwerende partij heeft zich ertoe beperkt te stellen dat dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Geen enkel KB, noch enige andere Wetsbepaling stelt immers dat de duur van de integratie geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Door zich ertoe te beperken op dit argument te antwoorden dat een langdurig verblijf geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken, heeft de verwerende partij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Ten tweede werd ten onrechte verwezen naar het feit dat verzoeker enkel zou verwijzen naar de algemene toestand in Kosovo, zonder een en ander te concretiseren naar zijn persoon toe.

De voormalige Joegoslavische oorlog heeft de familie van verzoeker op de vlucht gejaagd. De twee zussen van verzoeker, zijnde P.H. en D.H. zijn eveneens naar België gevlucht en genieten van een legaal verblijf in België.

Door de verwijzing naar dezelfde problematiek die andere leden van de familie P. hebben mogen, die wel kunnen genieten van een legaal verblijf in België, wordt een en ander toch wel bijzonder concreet naar verzoeker toe.

De situatie van de Servische minderheden Kosovo is en blijft bijzonder. Het oorlogsverleden heeft de regio getekend.

Verzoeker voelt zich als Serviër in Kosovo niet welkom. De kortstondige terugkeer van verzoeker naar Kosovo ingevolge gedwongen deportatie heeft die gevoelens bevestigd.

Bijzonder concreet werd het toen verzoeker na gedwongen deportatie zich aangemeld heeft bij de Belgische ambassade te Kosovo. Verzoeker heeft op dat ogenblik een poging ondernomen om op legale wijze met een visum type lang verblijf terug naar België te reizen, doch er werd hem duidelijk gemaakt dat hij niet welkom was op de ambassade.

Opvallend is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niets schrijft omtrent het gevolg dat zij heeft gegeven aan dit verzoek.

Ten derde zijn er medische elementen die spelen, waaromtrent verwezen kan worden naar het administratief dossier en de eerder ingediende aanvraag 9 ter Vreemdelingenwet, waaromtrent de verwerende partij zich opvallend hult in het stilzwijgen.

Alsof het verblijf en de 14 jarige onzekerheid omtrent het legaal of illegaal verblijf, als niet voldoende zou zijn om iemand in depressieve status te brengen, waardoor er bijzondere medische elementen voorhanden zijn om te aanvaarden dat men een aanvraag ex 9 bis kan indienen in België, dient vastgesteld te worden dat er psychologische oorlogstrauma's voorhanden zijn in hoofde van verzoeker. Dit aspect werd zelfs niet onderzocht, noch beantwoord door de verwerende partij.

Daarbij komt dat er sprake is van andere bijzondere omstandigheden. Verzoeker neemt de zorg op zich voor zijn zus H.P..

De betreden beslissing is dermate slordig genomen dat verwezen wordt naar de zus van verzoeker als zijnde mevrouw "P.F.", terwijl dit de naam betreft van verzoeker !

Mevrouw H.P. lijdt aan systematische lupus ethemadotes en geniet veel hulp en ondersteuning vanwege verzoeker.

Daarnaast is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Het is ongerechtvaardigd om verzoeker, die mantelzorger is voor zijn zwaar zieke zus, die oorlogstrauma's dient te verwerken en die reeds 14 jaar in België woonachtig is, periode waarin hij reeds terugreisde naar Kosovo om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen, louter omwille van een administratieve formaliteit te gaan verplichten om de aanvraag andermaal in te dienen uit zijn land van herkomst.

Het verzoek om naar het land van herkomst terug te gaan om documenten in te dienen die via de ambassade op hun beurt tot in Brussel zouden reizen ter beoordeling, is geenszins evenredig met het nagestreefde doel.

Door in algemene bewoordingen te verwijzen naar de werking van IOM en Fedasil heeft de verwerende partij ook niet genoegzaam geantwoord op het argument van verzoeker dat verzoeker over onvoldoende middelen beschikt om zomaar een terugreis te ondernemen, hetgeen op zich ook weer een bijzondere omstandigheid uitmaakt die het rechtvaardigt dat de aanvraag 9 bis Vreemdelingenwet in België zou worden ingediend.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst en vernietigd.

[...]

Doordat de verwerende partij voorbij gaat aan de particuliere situatie van verzoeker, met name het feit dat hij hier samenwonende is met zijn zus, waarover hij de mantelzorg om zich neemt is en m.a.w. een gezin vormt in de zin van art. 8 EVRM.

Dat de uitsluiting van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals beschermd oor artikel 8, lid 1 van het EVRM. (HvJ (Grote Kamer) nr. C-540/03, 27 juni 2006 (Parlement/Raad), AJDA (Fr.) 2006, afl. 41, 2285, Rev.dr. étr. 2006, afl. 140, 607; Rev. Trim.dr. eur (Fr.) 2006, afl.4, 727, T. Vreemd. 2006, afl. 3, 353).

Dat het vaststaat dat een inmenging op artikel 8 EVRM een bijzondere omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals in casu het geval is.[...]"

2.2.2. In de mate dat verzoeker, waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet genoegzaam wordt geantwoord op de door hem aangehaalde argumenten, een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat deze motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, waarbij tevens wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde bepaling. Waar verzoeker stelt dat het opmerkelijk is dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld aangaande het argument dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij niet welkom was op de Belgische ambassade te Kosovo en dat zijn emotionele staat, ten gevolge van de negatieve aanvaringen, zodanig is dat hij onmogelijk in Kosovo kan verblijven, wijst de Raad erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing enerzijds werd gesteld dat *“betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert”* en anderzijds dat *“betrokkene geen enkel bewijs [voorlegt] [die] deze bewering staaft”*. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184)

2.2.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.2.7. De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoekers uiteenzetting grotendeels bestaat uit een herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij aangeeft dat deze elementen duidelijk dienen te worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met deze kritiek stelt hij aldus zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, doch het onderzoek van deze andere beoordeling noopt de Raad tot een opportuiniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.2.8. Wat betreft de aangevoerde elementen van een verblijf van enige tijd in België en de gedurende deze periode opgebouwde integratie, is de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom hierover in zijn geval anders dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins aan dat het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. Het loutere feit dat deze elementen noch door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch door enig koninklijk besluit worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden, volstaat niet. Immers omvat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – met uitsluiting van de niet-exhaustieve lijst, opgenomen in § 2 van dit artikel – geenszins een opsomming van welke elementen kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en welke niet. In deze beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de aangevoerde elementen al dan niet kunnen worden weerhouden als omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De Raad herhaalt dat verzoeker geenszins concretiseert waarom zijn langdurig verblijf en zijn betrachting om gedurende deze periode zijn leven op de rails te zetten in België, als dusdanig omstandigheden betreffen die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker beperkt er zich louter toe te stellen dat *“dit op zich een uitzonderlijke omstandigheid [is]”*, doch het louter poneren van iets dergelijks volstaat geenszins.

2.2.9. Wat betreft de verwijzing naar de algemene toestand van Serviërs in Kosovo, meent verzoeker dat zijn situatie, gelet op de vlucht van zijn twee zussen naar België alwaar zij een legaal verblijf hebben verworven, afdoende wordt geconcretiseerd. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verweerder terecht stelde dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in Kosovo in gevaar zou zijn. In de verblijfsaanvraag wordt weliswaar aangehaald dat verzoekers zussen in België over een legaal verblijf beschikken, wat door verweerder als dusdanig niet wordt betwist, doch er wordt geenszins gesteld dat hun verblijf alhier verband houdt met problemen in het herkomstland of dat zij alhier de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zouden hebben verkregen. De door verzoeker bijgevoegde bewijzen – dit zijn slecht leesbare kopieën van de verblijfskaarten van zijn zussen – brengen evenmin uitsluitel omtrent de rechtsgrond op basis waarvan zijn zussen hun verblijfsrecht werd toegekend. Losstaand van het gegeven dat de verwijzing naar een situatie van familieleden op zich nog niet noodzakelijk volstaat als bewijs van een voldoende geïndividualiseerde

situatie van verzoeker zelf, dient de Raad dan ook op te merken dat in de verblijfsaanvraag geenszins een geconcretiseerd bewijs werd aangebracht ter ondersteuning van zijn betoog dat de situatie van Serviërs in Kosovo problematisch zou zijn, zodat het motief dienaangaande in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

2.2.10. Verzoeker verwijst verder nog naar zijn negatieve gevoelens ten aanzien van Kosovo – alwaar hij zich niet welkom voelt – en het gegeven dat zijn emotionele staat hem verhindert om terug te keren. De Raad ziet niet in waarom verweerder hieromtrent ruimer diende te motiveren, dan het gegeven dat deze omstandigheid niet verder wordt gespecificeerd en op geen enkele wijze wordt bewezen. Uit een lezing van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoeker slechts op een vage wijze naar zijn emotionele staat verwijst en zich bovenal beperkt tot het louter poneren van zijn onmogelijkheid om terug te keren. Zo ligt er geen enkel bewijs voor van zijn vermeende aanvaring op de Belgische ambassade – waaromtrent hoe dan niet kan worden ingezien op welke wijze eventuele negatieve ervaringen op de Belgische ambassade een weerspiegeling zou kunnen vormen van de wijze waarop verzoeker door de Kosovaarse autoriteiten zou worden behandeld – alwaar hij niet welkom zou zijn. Verder heeft zij zijn *“emotionele staat”* ook niet verder geconcretiseerd in zijn verblijfsaanvraag, noch heeft hij deze gestaafd met enig bewijsstuk, zoals bijvoorbeeld een doktersattest. In de mate dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift verweerder verwijt zich in stilzwijgen te hullen aangaande de medische elementen, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag niet als zodanig uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van medische problemen die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland. Weliswaar heeft verzoeker verwezen naar het gegeven dat hij, naast verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in het verleden tevens poogde zijn verblijf te regulariseren middels aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stelde hij dat het oorlogsverleden van de regio hem heeft getekend, hetgeen blijkt uit de eerder ingediende regularisatieaanvraag om medische redenen, doch deze elementen noopten verweerder niet tot een verdere motivering dan dat verzoeker nalaat bewijzen voor te leggen van zijn emotionele staat, die hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland. Het louter stellen dat men in het verleden om medische regularisaties heeft verzocht, volstaat immers niet opdat kan worden aangenomen dat verzoeker ook thans naar aanleiding van zijn huidige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op klaar en duidelijke wijze medische elementen aanvoert. Verzoeker verduidelijkt niet op grond waarvan zou moeten blijken dat hij middels de verwijzing naar zijn eerder ingediende medische regularisaties en het gegeven dat hij getekend is door het oorlogsverleden van de regio, een ruimere omstandigheid heeft willen aanhalen dan zijn *“emotionele staat”* die *“dusdanig [is] dat het voor hem onmogelijk is om in Kosovo te verblijven”*. De Raad herhaalt dat omtrent deze omstandigheid wel degelijk werd gemotiveerd door verweerder, met name dat verzoeker heeft nagelaten deze te specificeren en bovendien hiervan geen enkel bewijs aanbrengt. Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien op dat door de wetgever werd voorzien in twee afzonderlijke verblijfsprocedures – met name de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – zodat medische elementen in beginsel buiten de context van de eerstgenoemde procedure vallen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat in voormelde procedure om medische redenen is voorzien in de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – die als arts gekwalificeerd is om een standpunt in te nemen aangaande medische elementen – en dergelijke tussenkomst niet is voorzien voor de huidige procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat louter medische elementen niet kunnen worden weerhouden in een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Aangaande de verkeerde vermelding van de voornaam van verzoekers zus, H.P., dient de Raad op te merken dat zulks een loutere materiële vergissing betreft, waarvan niet blijkt dat deze schrijffout verzoekers belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Niettegenstaande deze materiële vergissing, heeft verweerder immers wel degelijk gemotiveerd aangaande de aangehaalde omstandigheid dat verzoeker instaat voor de mantelzorg van zijn zus. Verzoeker brengt niets in tegen het motief dat geen recent medisch attest voorligt, waaruit blijkt zijn zus thans mantelzorg behoeft en dat zijn zus, indien zij mantelzorg nodig heeft, een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Het louter herhalen dat zijn zus aan systematische lupus ethemadotes lijdt en veel hulp en ondersteuning krijgt van verzoeker, volstaat niet.

2.2.12. Waar verzoeker verder nog kritiek uitoefent op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de IOM en Fedasil, teneinde zijn terugkeer te bekostigen, verduidelijkt hij niet waarom hij van oordeel is dat de verwijzing in algemene bewoordingen dienaangaande niet zou volstaan als genoegzaam antwoord op het argument dat hij niet over voldoende middelen beschikt om zomaar een terugreis te ondernemen. Verzoeker heeft er zich in zijn verblijfsaanvraag

louter toe beperkt te stellen dat hij *“over onvoldoende financiële middelen beschikt die hem zouden in staat stellen een reis te maken naar Kosovo om er een aanvraag in te dienen”*. Verweerder heeft dienaangaande gesteld dat verzoeker een beroep kan doen op het vrijwillige terugkeerprogramma van de IOM dat *“bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun”*. Aldus werd genoegzaam geantwoord op verzoekers argument inzake het gebrek aan financiële middelen om een terugreis te bekostigen en blijft hij geheel in gebreke te concretiseren op grond waarvan hij meent dat dit antwoord ontoereikend is.

2.2.13. In de mate dat verzoeker al de door hem aangehaalde elementen herhaalt en aangeeft van oordeel te zijn dat het ongerechtvaardigd is om hem louter omwille van administratieve formaliteiten te gaan verplichten om zijn aanvraag andermaal in te dienen vanuit zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verblijfsaanvraag enkel vanuit België kan worden ingediend indien de aanvrager buitengewone omstandigheden kan aantonen die het hem bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat geen dergelijke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De loutere overtuiging van verzoeker dat het onevenredig is om documenten in te dienen in het herkomstland, die via de ambassade op hun beurt terug tot Brussel worden gebracht ter beoordeling, betreft een persoonlijke kritiek op de te volgen procedure – waarvan de Raad niet anders kan doen dan akte nemen – doch doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit de wettelijk voorziene procedure betreft. De Raad kan geen schending vaststellen van het zorgvuldigheids- of evenredigheidsbeginsel, omwille van het gegeven dat verweerder toepassing maakt van de wettelijk voorziene procedures.

2.2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot zijn gezins- of privéleven aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- of privéleven aan te tonen.

Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn zus, met wie hij samenwoont en voor wie hij de mantelzorg op zich neemt. Wat het gezinsleven tussen meerderjarige broers en zussen betreft, dient de Raad op te merken dat het EHRM stelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v.

Verenigd Koninkrijk, par. 32). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Het loutere gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn zus, volstaat dus niet om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoeker het gegeven dat hij de mantelzorg van zijn zus op zich zou nemen aanvoert als een bijkomend element van afhankelijkheid, dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat hieromtrent geen recente doktersattesten voorliggen. Het meest recente attest dateert van 30 oktober 2009, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat dit attest een actuele weergave van de situatie betreft. Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op het door hem weergegeven arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, gezien dit arrest betrekking heeft op de gezinsrelatie tussen ouders en hun minderjarige kinderen, quod non in casu. Aldus dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn gezinsleven met zijn meerderjarige zus, een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Deze vaststelling volstaat reeds opdat geen schending van voormelde verdragsbepaling kan worden aangenomen. De Raad benadrukt bovendien dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers eventuele gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem zouden vrijstellen van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122; RvS 14 november 2005, 151.291; RvS 27 december 2005, nr. 153.189). Een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt ten gevolge van de bestreden beslissing dan ook niet. In deze merkt de Raad ook op dat in de verblijfsaanvraag elke verwijzing naar artikel 8 van het EVRM ontbreekt, zodat verzoeker niet thans voor het eerst in zijn verzoekschrift kan stellen dat *“het vaststaat dat een inmenging op artikel 8 van het EVRM een bijzondere omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals in casu het geval is”*.

2.2.15. Waar verzoeker tevens een schending van artikel 22 van de Grondwet opwerpt, moet worden opgemerkt dat dit artikel een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking zoals opgenomen in punt 2.2.14.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA